



op de hiervoor vermelde wijze tot stand is gekomen.^{474 475 476} Daarbij komt dat de door Montesquieu ontwikkelde "*Trias Politica*" in Nederland onvoldoende concrete betekenis heeft.⁴⁷⁷ Deze concrete betekenis is echter wel noodzakelijk, want nu ligt er te veel nadruk op het functioneren van de uitvoerende macht.^{478 479} Deze krijgt een te grote verantwoordelijkheid voor de rechtvaardigheid bij belastingen.^{480 481} Door de vage, gecompliceerde wetgeving verschuift er zowel een deel van de wetgevende als van de rechterlijke macht naar de belastingdienst.⁴⁸² Dit is zowel in strijd met de "*Trias Politica*" als met het legaliteitsbeginsel dat aangeeft dat de wetgevende, de uitvoerende en de rechterlijke functie van elkaar worden onderscheiden en aan verschillende organen worden toebedeeld.^{483 484} Daarbij wordt de wetgever als hoogste staatsmacht gezien.⁴⁸⁵
⁴⁸⁶ Het legaliteitsbeginsel is niet voor niets een waarborg voor de rechtvaardigheid bij belastingen.⁴⁸⁷ De rechtsvorming vindt in haar (klassieke) ideaalbeeld plaats via algemene wetten, die het gedrag van de burger, maar ook dat van de uitvoerende en rechterlijke macht zo nauwkeurig mogelijk bepalen. De overheid mag immers niet

⁴⁷⁴ Zie de hoofdstukken 3 en 4.

⁴⁷⁵ H.D. Stout[4]: "Het komt voor dat kwalitatief goede wetgeving t.b.v. politieke doelen wordt geamendeerd waardoor kwaliteitsverlies optreedt. Of dat bijv. de politieke opdracht aan de wetgevingsjurist dermate onuitvoerbaar is dat dit automatisch resulteert in onleesbare of onduidelijke regelgeving." (blz.193, noot 33)

⁴⁷⁶ Zie de hoofdstukken 3 en 4.

⁴⁷⁷ P.W.A. Gerritzen-Rode, I.C. van der Vlies[70, blz.48] wijzen er op dat de door Montesquieu ontwikkelde "*Trias Politica*" in Nederland onvoldoende concrete betekenis heeft. Niet alleen wordt de wetgevende macht gevormd door de regering en de volksvertegenwoordiging, doch ook wordt veel wetgeving, via attributie en delegatie overgelaten aan de regering. Daarbij blijkt geen sprake te zijn van gescheiden functies.

⁴⁷⁸ Ch.P.A. Geppaart[71]: "ook op het terrein van het belastingrecht is de scheiding der machten een probleem. In het algemeen kan men zeggen dat het zwaartepunt is verschoven naar de Uitvoerende macht" (blz.XVII)

⁴⁷⁹ N.E. Algra, K.van Duivendijk[52]: "Uit de Grondwet blijkt verder, dat niet, zoals in Montesquieus visie, een scherpe scheiding is gecreeerd tussen wetgevende en uitvoerende macht." en "Dat van een strikte machtenscheiding geen sprake is, komt enerzijds door ons grondwettelijk stelsel, anderzijds door de feitelijke ontwikkeling." (blz.18,20)

⁴⁸⁰ Zie de hoofdstukken 3 en 4.

⁴⁸¹ H.D. Stout[4]: "Andere vaak in dit verband genoemde problemen zijn: de politiek stelt onderling onverenigbare beleidsdoelen vast, de politiek legt aan het bestuur, in verhouding tot het in de wetgeving geboden bestuursinstrument, te zware taken op, zo niet onmogelijk te vervullen taken." (blz.193, noot 33)

⁴⁸² P.J.A. Adriani, J. van Hoorn[1]: "De verschuiving van zowel een deel der wetgevende als rechterlijke macht naar de belastingdienst doet geen recht aan de noodzakelijke scheiding en de zelfstandige betekenis der machten." (blz.64)

⁴⁸³ A. Klap[5, blz. 21].

⁴⁸⁴ P.W.A. Gerritzen-Rode, I.C. van der Vlies[69, blz.49].

⁴⁸⁵ H.D. Stout[4, blz.21].

⁴⁸⁶ H.D. Stout[4]: "De betekenis van de machtenscheidingsgedachte voor het Nederlandse, Constitutionele recht is omstrede. Toch wordt de machtenscheidingsgedachte algemeen in de literatuur als belangrijke pijler van de liberale rechtsstaat genoemd. Een scheiding der machten biedt een kans op het ontwikkelen van een systeem van "kracht" en "tegenkracht". Daarbij kan de individuele burger baat vinden." (blz.19 t/m 22)

⁴⁸⁷ A. Klap[5]: "Onder vigeur van de klassieke rechtsstaat werd het legaliteitsbeginsel beschouwd als de waarborg bij uitstek tegen repressief overheidsoptreden." (blz.245)